

Но не бива ли да направимъ разлика — и голѣма разлика — между две жизнени форми, отдалечени много една отъ друга по време? Защо толкова да се взираме въ тѣхнитѣ едва узнаваеми сжщности, които сигурно сж тождествени, а да не говоримъ по скоро — дори изключително — за напредналитѣ състояния на тѣзи сжщности, за фазитѣ презъ които минаватъ въ своя еволюционенъ пжть; и защо да не се подчертае че въ две отдалечени по време фази нѣщата се *отличаватъ* едно отъ друго, макаръ и въ дълбоката си сжщностъ да сж еднакви; че се проявяватъ различно, че живѣятъ различно, че влияятъ наоколо различно, че ставатъ причина за различни жизнени комбинации? Защо да не считаме новитѣ фази на нѣщата за *нови нѣща*, щомъ като тѣ се проявяватъ по *новъ* начинъ? И като признаемъ, че латентнитѣ качества въ тѣхъ сж вече въ действие и разцвѣтътъ, защо да не считаме, че сме предъ нова сила, която именно тукъ действа, че тя е отличителенъ белѣгъ на новата фаза, която ни занимава?

Че въ по горнитѣ стѣпала въ възходящата стѣлба на Живота не сжществува нищо такова, което да нѣма зародиша си въ по низшитѣ стѣпала — това трѣбва да приемемъ за вѣрно и тамъ Le Dantec е правъ, съгласенъ съ голѣмитѣ мислители отъ всичкитѣ времена. Все пакъ теорията му, въ своята цѣлостъ, е несъстоятелна, защото отрича активната способностъ на новосъздаденитѣ енергии и форми, които ставатъ фактори; че най-типичната — съзнанието — става *par excellence* факторъ въ живота, а не е само единъ „епифеноменъ“ въ проявленията на организма.